

9. Törös, 270.
10. Uo. 198.
11. Uo. 3.
12. Idézi Mészöly Gedeon, *Népiünk és Nyelviünk*, 1932. 49.
13. Törös, 3.
14. A. J. ÖSSZES MŰVEI II. Akadémiai, 1951.
15. A Petőfi-adatok (is) mindig csak a verses művekre vonatkoznak!
16. Mészöly Dezső: *MAGYAR ÉG ALATT* (Árulkodó rímek). General Press Kiadó, é. n. 388.
17. A. J. ÖSSZES MŰVEI I. Akadémiai, 1951. 403.
18. Uo. 400.

Tandori Dezső

A KÖR KÖRSZÖGÜLÉSE

2005 évben
nem mondhatom éppen,
bármim, hogy köszörülöm,
gépen, ha, úrön,
túrón, nem túrón,
hullok mindennel külön,
géz, juttatás, rongyfolt,
akármi lesz, van, volt:
erre csak: keserülöm.

Ilyen környülések
viszik az egészet,
mint várost a hurrikán,
húltön ha, gerjedten,
kiverjen, beverjen,
szél, víz semmit nem kíván,
jön csak, lég alakban,
pacskol vég iszapban,
beléfojtott huriján.

S hát én, alig látszó
kishoni magánzó,
agyam, lelke min tépjem?
Mindenek széthullnak,
eljövők s elmúltak,
de minek jelenében?
Nincs kétség, hazám van,
de hon-nő-s-fi-társam:
csak törekvés teljében.

Engem e teljesség
fogott, s – jó szerencsét! –
kéz nélkül földhöz csapott;
fal se volt, kitárja,
s minek folyománya
sziszegtet üres csapatot?
Ő maga odébbállt,
köpenyül tapétát,
morzsolt kosz vakolatot.

Ez kint. Ez mind bennem.
Csak megszeletelten
teljes kör, ami kör volt.
Széthullt, nem semmire,
vég-nincs szögeire,
terjeng, vagy épp nincs, köd-holt,
körömet leírtam,
jutni ide bírtam,
visszaejtett, mi föl tolt.

Mit tartsam be versem,
egyebem, mit ejtsem,
őrizzem a rím szabályt,
ha hol holtak úsznak,
madártól búcsúzzak,
sírhoz járjak legkivált?
Házunk ne repedjen,
ne bomoljon sejtem,
ne tűz, víz hozzon halált:

koldulni ne, végül,
kórplafont ne végül,
meg ne vádolhassanak,
ha okkal, ha nélkül –
eh, kedvem elégül,
a mesterség is salak,
a többbit, míg kékül
az ég, költésül-töltésül,
elmondom, hogy tényleg mit erőltessem ezt is,
igen, az írás nem maradt el, de tegnap a kö-
vetkezőket jegyeztem fel, ahogy teljese-
n értelmetlenül, jó, utolsó madaram halála után,
a sírok látogatása után még utu reá, jártam:

teljes kört írtam, le, fel, majd nem,
ha valaki megkérdi, öcsi, ez tényleg így van?
kell mosoly, sovány majd, bólintsak,

hát csak! Hogy tehát így. Elment, vagy
 hogy is jegyeztem fel tegnap? Nézzük:
 „Étel, ital, madár(ka, jóbarátul), cigaretta,
 ló, találkozás, múzeum, utazás,
 vágyként birtoklás (jó, ami megvan, hát
 azért az maradjon), hogy bárki is adjon,
 lebegtessen adományt, beszélgetés legkivált,
 időpont megbeszélve, fogorvos, sebész,
 egyáltalán, bármi elviselése: no, és NO!”
 Leírtam azt a kört, mely így szétszögesült,
 úgy vagyok, mint a clochard, első kötetemben,
 vagy inkább egy filmben, szeretett ő legkivált,
 csak mit se kérjenek, mert nem emlékezett,
 kik ezek a – – – nem is fogom a rímelést
 folytatni. Természetesen nem könnyű. Ital
 nélkül, nekem, aki minimum két litert per nap,
 vagy tizenegy doboz sört, micsoda kedves fás
 utcákat jártam, most joghurtot húzok elő
 legföljebb télikabátom zsebéből majd, ha tél
 lesz – és végre megérlelődtem, hogy mind ez
 nem! és NEM! Attól még nehéz.

Minimalizálódik az anyagcsere, a vérnyomás,
 ellentmondások keletkeznek, adódnak, vannak,
 itthon majd, ha együtt vagyunk megint, elmúlik
 a nyár, a szép ősz-elő, ebédre mégis kell
 valamit ennem, egy-egy helyre be kell mennem,
 amit postán nem lehet elütni (elküldeni), azért
 – már ha nekem nem teljesen haszontalan, vagy
 luxus tárgy, a harmadik v. negyedik tiszteletpéldány –
 be kell mennem, és a többi. De – – – És ennek a versnek
 az ad még értelmet, hogy valóban éretten,
 mind e kör-szög-clochard állapot úgy megy át
 jól, angyali rétegen, ha nem is mesélem, csak
 – mit kell – intézem, beszélek, mi volt Beckham
 vagy Schumi nagy tette, vezér hogy értette
 szavát, vagy épp Angela – ha angyal! – Merkelnek
 esélye milehet, sic, így, egybe, úgy kérem,
 persze, fotózkodást vigyen, mint végromlás
 a jó Akarat tőlem, elder-felhár, Babits,
 hírmondója, az is csak ült a dombon, de kár
 a rák, hogy az megvolt, a fene megette
 a Kosztolányi, szegény szegényem, szép kicsi
 szobrát a Kosztolányi Dezső téren, így, és hogy a
 buszon az van: (cél) Kosztolányi Dezső tér.

Tehát mondom mindezt, hogy az a... és mondom, az
elder-felhár az az: „*El se jusson fülemig! Felejtsem
azonnal!*” A bozótot kiirtják, a havat elolvasztják,
a fehér tigris leöli, szükséglet szerint, vadásza.
Vagy állatkertben mutogatják, minden egyre drágább,
most ezt kezdjem? Ki törődik, akár nagy szavakban is,
hogy – – ezt? Nem, nem honfitársak, törekvés-társak,
törekvéseikben egymás társai, hazámban, dióbél-királyfi,
zörgök szikkadtan, mind, egyébként, pillanatnyilag így.

A nyár elment. A terasz tele üres asztallal,
így idézem Szép Ernőt. Akit-amit szeretünk,
akár pontatlanul is mondjuk. Elvettem,
mint virág gondját a gomblyuk.

Tehát ott tartottunk,
elvethetjük gondunk,
e hapsi nem létezik,
ami kell neki még,
jajgat, de a vidék
nem mondhatja, felverik,
maradna csendjében,
nem sírdogál ebben,
csak írdogál, mint ezt itt.

Úgyis nem létező
formám jön majd elő,
porként, marad sok jelem,
kié már, mi gondja,
ki sétál, mondhatja,
se hiszem, se nem hiszem,
nap, hold, mi kör elem,
nem kérdi sok-szögem:
végtelen bár – rend legyen!

- f o r e $\sqrt{\text{er}}$ -

Babiczky Tibor

ALLEWELT TÉR

Az Allewelt téren ma száll a liszt
S a lisztben száll nyolc apró kenyér
Uram csak ne kapjak bronchitist
Jaj az egyik kenyérből dől a vér

Midőn ezt írtam tészta volt az ég
És a napnak még zsemlearca volt
Már este van sületlen kiflivég
Oly puhán lóg fölénk a hold

Mint egy kihűlt kemence úgy marad
Bennünk örökre éjszaka
Lerajzolom ez volt a nap
Nem már nem jutunk haza

Az Allewelt téren csak száll a liszt
S a lisztben száll nyolc apró kenyér
Mi közlegények s te néma tiszt
Vérzünk uram minden csupa vér

KONVEKTOR

*„ne védj minket a kísértésbe”
(Karel Gott)*

Jaj nagyon csúnyán éltem de szép
tavasz van jöjj velem
utcaseprők fütyörésznek
egy esős reggelen

kihűl a konvektor életem
dorombol benne még a gáz
széjjelvetődik még na bumm
a szív a ház

az éjszakát söpörd reá a
szív egy műanyag lapát
mi őriz majd ha semmi láng
elindulunk nahát

elkékült ferde száj olyan
óriás az ég kitátva
emésztelek emészd magad
feküdjünk savas ágyba

lásd az őrláng is aluszik
sziszegve dől a gáz
elkékül már a száj a szív
már nem terád vigyáz